

(Nadaljevanje z 12. strani)

ten basist, kar je bil pripravljen tudi meni dokazati, pa ga je Kreč prehitel in mi začel razlagati o težavah, ki jih imajo v njihovi vasi z vključevanjem mladine...

»Povejte mi, prosim, vi ste še mladi in veste, kaj mlade zanima; kaj naj vendar še naredimo, da bi tudi fantje in dekleta zaživel?« je rekel prizadeto. »Poskušamo pri gasilcih, pogovarjamo se o tem na SZDL. Tudi za pevski zbor jih ne moremo navdušiti, čeprav je med njimi veliko dobrih pevcev. Mi smo že stari, utrujeni, naše delo boste morali prevzeti vi, na vas je napredek, mi smo svoje že opravili...«

»Ja, lahko bi ustanovili pevski zbor,« je pritegnil Ciril in ostal pri svoji pevski problematiki... Sedaj se ni dal več motiti, zapel je tisto, za katero žanje največ priznanja — »Pod Golico«, za katero on sam trdi, da je njegova stvaritev, Tone ga je pa izdal, da je to lepo Prešernova pesem...

GASILSKI DOM

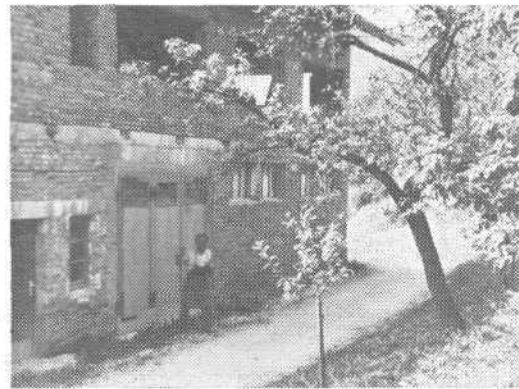
● V Rašici so s prostovoljnim delom postavili gasilski dom, ki bi bil lahko nadvse imeniten, če bi jim ne zmanjkalo denarja. Takšno stvar si je seveda treba pogloblje ogledati, zato sva s Krečem stopila po vasi.

»Vidite, zgoraj bi lahko uredili marsikaj. Dvorano ali pa celo restavracijo, če bi res uspela ideja o kmečkem turizmu,« je z veliko mero ponosa razkazoval dom, ko sva prišla do neometane stavbe. »Bil sem že v Avstriji in tam sem videl, kako imajo te reči urejene. Prepričan sem, da bi tudi v naši vasi našli precej sob, gostilni tako že imamo, samo bolj složni in odločni bi morali biti. Predvsem pa bi morali urediti cesto. Sklenili smo celo, da damo podjetju, ki nam pomaga urediti dom, za deset let v uporabo zgornje prostore, toda zanimanja ni. Morda nam bo občina kaj primaknila ali pa se nas bodo le spomnili naši »soimenjaki« iz tovarne...«

● Razkazal mi je tudi orodjarno, obleke, med katerimi še ni tistih, paradnih, s katerimi se šopirijo druga društva; motorno brizgalno, ki ni med najboljšimi... Upajo tudi na gasilski avto, če bo šlo vse po sreči...

Ko sva krenila nazaj proti njegovi hiši, sva se ustavila še pri hišici starega vodovoda.

»Tu notri bi radi uredili telefonsko govorilnico, saj imamo tod okoli en sam telefon, v trgovini v Gameljnah, pa še tistega nam ne dovolijo uporabljati. Toda telefon je vendar za takšno vas nujnost, ne moremo vendar biti odrezani od sveta...«

Gasilski dom na Rašici

● Se in še sva klepetala. Pripovedoval je o dogodivščinah iz Slavonije, kamor so jih med vojno pregnali, o težavah, ki jih imajo v vasi z nekaterimi posamezniki, ki vnašajo med ljudi zdravo in preprič; o neaktivnosti mladine... Majhna vas je to, toda z mnogimi problemi. Težave so včasih res precejšnje...

»Ne, da bi vrgli puško v koruzo, tako hudo pa ne sme biti. Še vse hujše stvari smo prebrodili pa bomo tudi te sedaj. Saj pravim, samo več dobre volje in dela je treba, pa bo...«

● Prepričan sem, da vam bo uspelo, Anton Kreč, vam in vsem, ki želijo napredek svoji vasi. Zlatko SETINC

Traktoriada v Vodica

Nak, to zveni pa že malce boso

DA VODICE niso ravno med najbolj revnimi vasi, to smo že slišali, tudi to, da je njihova živinoreja na zavidljivi ravni. Toda, ko smo pred vaško gostilno na glavnem trgu zagledali kakih trideset traktorjev, ki so se gnetli med fički in drugimi civilnimi vozili, pa nam le ni šlo v račun. Kaj, da bi imeli v Vodica zaradi traktorjev že stisko s parkirnimi prostori, nak, to zveni pa že malce boso.

Takle je bil parkirni prostor v Vodica, traktorji in nekaj fičkov

Pa se je izkazalo, da so prišli gnečo delat tudi traktoristi iz Vikerč, Tacna in številnih okoliških krajev, saj so se šli nič več in nič manj kot drugo področje tekmovanje traktoristov. Kot je pisalo na plakatih, ki so bili razobešeni po trgu, smo žal tekmovanja že zamudili, na vrsti je bila samo še razdelitev nagrad, ki pa naj bi bila šele popoldne. Škoda!

Ko smo se vrteli med traktorji in občudovali lepe, položene in zlikane Steyerje, Zetorje, Deutze in druge znane znamke kmejske motorizacije, smo pred trgovino zagledali kopicico frkolinov, ki so nekaj živahno komentirali.

»Fantje, morda veste za koga, ki je tekmoval, da bi se pogovorili z njim?« smo jih po barali. Vse staro in mlado je bilo v gostilni, od koder se je slišalo hrupno nazdravljanje.

»Ja, midva sva vozila,« sta se oglasila dva iz družine. Nejeverno sem ju pogledal, saj sta kazala kvečjemu trinajst ali štirinajst let. Še sreča, da sem se spomnil plakata, na katerem je menda pisalo, da so nastopili tudi pionirji, drugače bi se še osramotil pred mladimi traktoristi. Pa še res bi se, saj mi je Marjan Trojanšek iz Vikerč zagotavljal, da zna celo njegov štiriletni bratec že voziti traktor, kaj ne bi potem on. Tudi Tone Germovnik iz Vodice je samo zamahnil z roko, češ, to pa res ni nobena umetnost...

»Pa, kako sta se kaj odrezala?«

Spogledala sta se, rekla pa nista nič. Pa so ju drugi izdali, da sta zelo dobro vozila in da je bil na lanskem tekmovanju Marjan drugi.

»Koliko pa vas je tekmovalo?«

»Dvainvajset. Mi pionirji smo morali zorati 6 ha v 45 minutah, starejši tekmovalci pa so morali v enakem času preorati kar deset hektarjev. Ja, ampak točke si pa takoj izgubil, madoniš, samo malo si bil neroden, pa je bil rezultat slabši.«

Potem sta nam še razlagala, kako je tekmovanje potekalo, pa ju nismo kaj dosti razumeli, ko sta govorila o raznih »sendvičih«, razorjih in drugih kunštnih stvareh. Zato sem raje obrnil pogovor drugam.

»Marjan, boš ti ostal na kmetiji, ko boš končal šolo?«

Skomignil je z rameni in se samo neodločno smehljal. »Ne vem... Najbrž bom šel v gimnazijo, potem pa naprej, za kakšnega inženirja.«

No, to niti niso tako visokoteleči načrti, saj je bil letos Marjan za nagrado za učni uspeh kar tri tedne v Avstriji, skupaj z ostalimi najboljšimi učenci in, kot je zatrdil, so se imeli nadvse imenitno tam gori, saj je bila zbrana lepa družina raznih narodnosti. Zapupal je še, da se skoraj nič ne uči, pa mu vseeno dobro gre.

Tone iz Vodice nima še tako trdnih načrtov in tudi on ne ve, ali bo ostal na kmetiji. Oba pa sta odločno odkimala, ko sem ju vprašal, ali bi ostala doma v primeru, če traktorja ne bi imeli... Vidite torej, kaj mladino drži doma, samo da je volan in nekaj ropotajočega...

»Kaj pa počneta, kadar nista v šoli ali na polju, kaj bereta?«

»Oja, knjige...«

»Katere pa?«

»Kekčeve dogodivščine, Bobre, Solzice...«

»No ja, te verjetno morate prebrati, za domače čtivo, toda kaj sama bereta?«

»Zvitorepčeve stripe.«

Razložila sta še, da je stripe bolj »lušno« brati, ker ni veliko teksta in so slike, ki že vse same povedo. Pa za šport se tudi zanima, sta se oba pohvalila in pristavila, da bo Olimpija v letošnjem prvenstvu mnogo bolj šla... V glasbi pa sta zanju »ta glavna« an-

Marjan Trojanšek in Tone Germovnik sta tudi tekmovala, seveda z očetovima traktorjema

sambla Avsenikov in Slakov in tudi Flere ni tako slab, samo malo bolj točen bi lahko bil, saj bi moral nastopiti pred razglasitvijo rezultatov tekmovanja traktoristov, pa se od veselicega prostora še ni nič slišalo, čeprav je bila ura že tri.

Pravzaprav nismo tako navdušeni pristaši harmonikarske glasbe, da bi z Vodici čekali na prihod slavnega ansambla in čeprav ne dvomim, da je bilo potem zelo veselo, kar so obetale tudi polne steklenice na stojnicah, smo jo mahnili naprej. Tonetu in Marjanu pa smo seveda še zaželeli čim boljše uvrstitve in da bi lahko čim prej opravila vozniški izpit, da bi se jima ne bilo treba skrivati pred miličniki, kadar podita svoja železna konjiča po vasi. Z. S.